

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.  
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

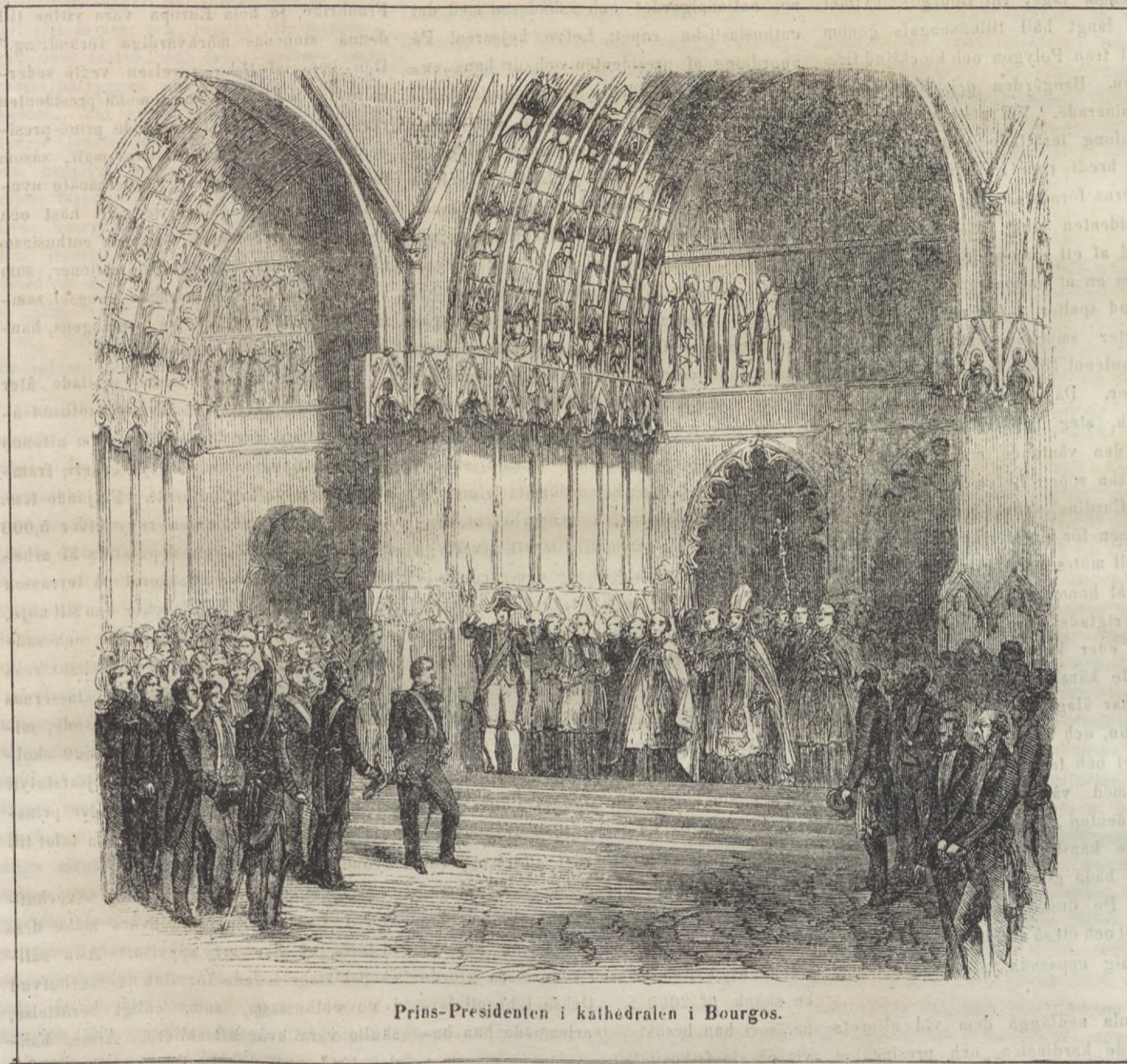
This work has been digitised at Gothenburg University Library.  
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.  
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.





# ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 45.) Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 7 November 1852. Pris för år: 1 Rdr B.co. (VI årgången.)



Prins-Presidenten i katedralen i Bourgos.

## Prins-Presidentens af Frankrike resa.

Bland tidens tecken, hvilka ända till evidens låter förmoda kejsardömet's snara återställande i Frankrike och då alla dessa tecken häntyda derpå, att Napoleons thron åter måste upprättas, så höra vi ej betrakta de triumfer, som prins-presidenten firade på sin resa i sydöstra delen af landet, som de minst betydande; och om man

dermed just icke vill påstå, att Fransmännen redan äro bragta så helt och hållet under en mössa, att det icke tillika ännu finnes dissonancer i den allmänna koncerten *vive l'empereur*, ja, att icke till och med handlingar af fiendtliga partier uppläckas, så komma dock dessa företeelser nedifrån, inhöljda i nattligt mörker, och gifva blott anledning till nya yttranden af en napoleonism, som beherrskar sinnena.

Det var den 14 September, som prins-

presidentens resa började. Klockan 12 ankommo ministrarne och andra höga dignitärer till Orleanska jernbanan, som var furstligt smyckad. En bataljon af mobilgendarmeriet var uppställd framför bangården och alla i Paris vistande generaler voro närvarande, då prins-presidenten kl. 1 kom farande i en fyrspännig vagn. Vid hans sida satt prins Jérôme, midt emot general St. Arnaud och de Goyon, hvilka beledsagade honom på hans resa. Polis-



mästaren de Maupas och ministern för offentliga undervisningen befunno sig i den andra vagnen. Eskorten var glänsande och bestod af endast kavalleriofficerare. Prins-presidenten emottogs på bangården med det lifligaste rop af: "Lefve kejsaren!"

Första hållpunkten var i Vierzon, hvar-est presidenten emottogs på jernbanan af prefekten för departemanget Cher och hertig Mortemart, jemte en tallös mängd menniskor, under ropet: *vive Napoleon!* Klockan 6 ankom tåget till Bourgos, hvilket redan på långt håll tillkännagafs genom kanonskott från Polygon och klockljud från katedralen. Bangården och hela staden voro illuminerade. Vid utstigandet ur den lik en salong inrättade vagnen skallade vidt och bredt ropet: "Lefve Napoleon!" På ministerns föranstaltning hölls intet tal. Prins-presidenten steg till häst och höll, beledsagad af ett glänsande följe, sitt intåg, genom en af nationalgardet och militären bildad spalier, i den med flaggor och transparenter smyckade staden. Ropen: Lefve Napoleon! ljödo från alla kanter, ur alla fenster. Då presidenten ankom till katedralen, steg han af hästen och helsades af den väntande mängden med det enthusiastiska ropet: Lefve Napoleon, lefve kejsaren! Cardinal-erkebiskopen i full ornat, i spetsen för presterskapet, kom presidenten till mötes på kyrktrappan och öfverräckte åt honom vigvattnet, hvarvid han åt honom rigtade följande ord: "Prins, vi vilja för eder kejsarliga höghets fötter nedlägga de känslor, som uppelda oss för er. Man har ålagt oss tystnad; men läs i våra hjertan, och ni skall uti dem finna en tillgifvenhet och tacksamhet, som blott kan jämföras med vår djupa högaktning." Prins-presidenten svarade: "Jag är djupt rörd af de känslor, som ni för mig uttrycker; de båda godt för den resa, jag nu företager. De önskingar, som en så utmärkt prelat och ett så aktningvärdt presterskap för mig uppsända, skola bringa mig lycka."

"Vi skola nedlägga dem vid altarets fot", svarade kardinalen, och presidenten genomskred en spalier af andlige i chor-drägt ända till altaret, der han knäböjde, under det hans följe blef stående bakom honom. Prelaten uppstämde "*Domine, salvum fac Napoleonem*" och reciterade "*oramus*", hvarefter han till fots beledsagade presidenten till det erkebiskopliga palatset, som var iordning täldt till den höge gästens emottagande. Samma rop följde presidenten ända till palatsets ingång, vid hvars trappa 35 unga flickor väntade honom med blomsterbuketter i handen. Sta-

den ville gifva presidenten en bankett, men hvilken han afböjde. Inemot aftonen började i staden festligheterna, hvilka bestodo i offentliga lekar, fyrverkeri och baler och som varade tills morgonen. Derefter följde en bal hos prefekten och följande förmiddag en mönstring af garnisonen i Bourgos, vid hvilken senare flere hederslegionskors och medaljer utdelades. Samtidigt ägde utdelningen af örnar till nationalgardet rum. Presidenten helsades af trupperne, nationalgardet och åskådarna med det enthusiastiska ropet: Lefve kejsaren! På anordning af presidenten och ur hans enskilda kassa utdelades talrika understöd i penningar till stadens fattige och sparbanksböcker med passande insats till gifta arbetare. Kl.  $\frac{1}{2}$  2 steg Louis Napoleon under stadens kanonsalut och stormande lefverop från den på bangården församlade mängden, i vagnen, och tåget sattes i rörelse. Kl.  $\frac{1}{2}$  11 anlände presidenten till Nevers, hvarest scenorna från Bourgos upprepades. Också här helsade honom det tusenfaldiga ropet: Lefve kejsaren! Här begaf han sig också till katedralen, följd af 300 veteraner af kejsarliga arméen. Följande dagen i Moulins samma skådespel: ett det nya kejsardömet triumftåg, utfördt af massorna, i synnerhet af bönderna, som tillströmmat, för att öfvertyga sig, om deras utvalde hade den gamle kejsarens drag. Efter ett tal, i hvilket biskopen de Dreux Bréze tackade presidenten för de kyrkan visade tjänster, och hvilket erhöill ett huldrikt svar, begärde mairen i sitt tal temligen öppet kejsardömet; Louis Napoleon, som stående i sin vagn och med blottadt hufvud hade hört på, tackade honom nådigt för staden Moulins' vänliga tänkesätt. I massornas förbimarsch deltago, utom nationalgardet, linietrupperne och de kantonsvis uppställde församlingsboerna också åter, samt gamla soldater i deras karakteristiska uniform, från kejsartiden, åt hvilka prinsen sedermera gjorde en skänk af 2000 fr. Också i hospitalerna, som han besökte, qvarlemnade han bevis på sin frikostighet.

Den 17 Sept. kl. 8 f. m. lemnade prins-presidenten Moulins, för att fortsätta resan till Roanne, Persignys hem. Efter ett kort vistande fortsattes resan härifrån till St Etienne, dit han anlände den 18:e vid middagstiden. Här var prinsens intåg storradt. Hela provinsen Forez tycktes hafva stämt möte i staden, som var smyckad med triumfbågar, fanor och flaggor. En oräknelig meniskomassa trängdes på vägen från Roanne till det ställe, hvarest 5000 grufarbetare, under anförande af deras chef

och försedde med tallösa fanor, bragte presidenten stadens första lyckönskingar. Man hörde de enstämmige ropen: "Lefve kejsaren! Lefve Napoleon! Lefve Frankrikes räddare!" En stor mängd arbetare väntade på prinsen  $\frac{1}{8}$  mil utanför staden, der de på ett sinnrikt sätt upprest en triumfbåge af stenkol. Här ägde mottagning af myndigheterna, illumination och en stor af staden gifven diner rum. Härifrån telegraferade polisministern: "kunde blott hela Frankrike, ja hela Europa vara vittne till denna sinnenas märkvärdiga förändring." Den imperialistiska rörelsen vexte sedermera laviaktigt, i samma mån presidenten reste vidare. Den 19 anlände prins-presidenten till Lyon, der stadens mair, såsom förut skett i Strassburg, öfverräckte nycklarne. Han steg derefter till häst och begaf sig till prefekten. Samma enthusiasm bland massorna, samma acklamationer, som i St. Etienne. Alltid samma trängsel, samma otålighet att få helsa ordningens, handlus och industriens återställare.

På båda flodstränderna skallade åter ropet: Lefve kejsaren! Tvåhundrausen åskådare voro här församlade. Om aftonen var bal, illumination och fyrverkeri, framstäldt i en vulkans utbrott. Följande f. m. kl. 11 höll presidenten revy öfver 5,000 man trupper. För en deputation af arbetare, som hade uppmarscherat på terrassen framför presidenten, uttryckte han sitt nöje, att kunna befinna sig bland dem, och sade dem, att hufvudändamålet med hans resa var, att studera de arbetande klassernas intressen. Under kanonernas dånande, militärska fanfarer och sången af 800 skolbarn ägde här afhöljandet af kejsarstatyn på napoleonsplatsen rum, hvarunder prins-presidenten höll det betydelsefulla talet till Lyoneserne.

Republikens president erhöill öfverhufvud i Lyon hyllningar, hvars make dess historia ej har att uppvisa. Alla sällskapsklasser tällade för statens öfverhufvud i en enthusiasm, som, enligt berättelse, skulle vara svår att skildra. Armé, handelsstånd och arbetare temödade sig att bevisa [presidenten, att kejsardömet var nödvändigt; till och med de så mycket utropade Croix-Rousse hade afkastat sitt revolutionära täckelse och tällade med borgerskapet i enthusiasm.

Den 21 Sept. lemnade prins-presidenten Lyon, för att begifva sig till Grenoble. Här voro de kejsarliga inskriptionerna på de olika fanorna och transparenterna ännu talrikare, än i de andra städerna. Näst: Lefve kejsaren! anmärkte man: Lefve Napoleon III! Kejsardömet var Grenoble all-



tid troget! Napoleon III och hans odödliga andre December! — Laffreys församling hade i beredskap en eld af 4000 vedträd, samma församling, som Napoleon år 1815 med sitt tal till de mot honom utsände trupper: "Mina barn, känna J inte eder kejsare!" så rörde, att vapnen föllo dem ur handen.

I Grenoble, dit prins-presidenten begifvit sig öfver Valence och Avignon, defilerade öfver 50,000 personer förbi honom. Referenten säger, att församlingarne kommit som laviner från bergen. De marscherade med trumma och fana i spetsen, med rensel på ryggen och hustru och barn vid handen. Vid hvarje hus en triumfbåge, i hvarje fenster en fana och inskriptioner, som omgäfvade kejsarens porträtt. "Lefve kejsar Napoleon I och III! — Lefve anarkiens besegrare! — Lefve Frankrikes räddare! Napoleons arvinge!" omvexlade med minnet af år 1815, under hvilket kejsaren en gång varit öfver natten i Grenoble, t. ex. "Här spände Grenobles invånare sig för kejsarens vagn!"

Den 25 Sept. kl. 7 e. m. anlände prins-presidenten till Marseille och mottogs med jubel af de, i alla de gator tåget passerad, sammanskockade folkmassorna. Prinsen for från jernbanan i en fyrspännig vagn och gjorde sitt intåg i sjelfva staden till häst. De mest stormande rop mottogo honom här på ett nästan till druckenhet gränsande sätt. Orsaken härtill var upptäckandet af det mot prinsens lif rigtade attentat. Sedan flere dagar hade man redan hört talas om en sammansvärjning. Öfverheten hade i ett rum i *Grand chemin de la Madeleine* upptäckt en helfvetesmaskin. De häröfver aflagde meddelanden tillkännagäfvade, att några föraktliga varelser, föremålen för alla ärliga människors hat, utan afseende på hvilken mening de hyllade, hade vågat att upptänka de skamligaste planer. Men öfverheten underrättades derom och höll ett vaksamt öga på dem. Ransakningen upplyste, att en viss Gaillard, guldarbetare i Marseille, var upphofsmannen. Då polisen visade sig i det hus, der helfvetesmaskinen var nedlagd, befunno sig der tillsammans Gaillard och en viss Becker. Då Gaillard hörde det banka på dörren och varseblef poliserne, flydde han och störtade sig med lifsfara i en brunn, som står i förbindelse med grannhuset; hinnande härifrån taket till ett annat hus, lyckades det honom, att en längre tid undandra sig polisens efterforskningar, under det hans medhjelpare, mindre behändig och djerf, föll omkull under flykten och kunde således fast-

tagas. Men äfven Gaillard fängades några dagar senare och tillstod sitt brott.

Prins-presidenten svarade biskopen af Marseille på hans tal ungefär följande: "Monseigneur! jag är djupt rörd öfver de tacksägelse, som ni ställt till mig i samhällets och religionens namn. Religionen är, såsom ni rigtigt anmärkt, grundvalen för hvarje samhälle och för hvarje regering, som har medvetande af en försyn. Hon har gifvit mig kraft och leder mig på min bana. Jag hoppas, att edr. böner nedkalla himmelens välsignelse öfver det förtroende, som blifvit min sändning till del af franska folket." Under loppet af dagen lade prins-presidenten grundstenen till katedralen och den nya börsen. På presidentens för handelskammaren tal svarade prinsen, att han finner sig lycklig genom att kunna gifva Marseilles handelskår detta bevis på sitt deltagande, och att det är hans önskan, att det mer och mer uppblomstrande Marseille måtte medverka till förverkligandet af den store kejsarens tanke: "att göra Medelhafvet till en fransk sjö."

Prinsens tal, då han lade grundstenarne till katedralen och börsen gjorde starkt intryck. Prinsen begaf sig senare till mönstring af hären och entusiasmen tilltog ännu mera. Om eftermiddagen besteg han ångkorvetten *la reine Hortense* och gjorde en promenad på sjön. I Marseille utdelade han många hederkors. Öfverallt emotogs han med "*vive l'empereur!*" i synnerhet då han besökte Friolus hamn och for emellan de rikt smyckade skeppen. Alla matrosor voro på rärna; på kaierna och till och med på taken hade en tallös människomassa hopat sig. Mer än 60,000 människor ropade: Lefve kejsaren! Lefve Napoleon! Entusiasmen vexte, då han steg upp i sin vagn; öfverallt var befolkningen elektriserad. Då prinsen om aftonen for till balen, upprepades mängdens vivatrop, alla samhällets klasser voro genomträngde af samma känslor: kärlek och vördnad. Staden strålade i ett eldhaf. Den 27 Sept. inträffade prinsen, beledsagad af erkebiskopen af Ephesus, påfvens sändebud och flere konungens af Neapel generaler o. s. v. i Toulon. Ett entusiastiskt rop: Lefve kejsaren! beledsagade honom från hamnen till prefektoriet. Mairen lät, oakadt gifven befallning, att blott ropa *vive Napoleon!* dock ständigt höra ropet: Lefve kejsaren! hvilket med samma rop besvarades af hela staden. Flottan helsade med 1000 kanonskott. Toulon och Lamnen erbjödo en lika så imponant som praktfull anblick. Prinsen mönstrade trupperne på marsfältet, vid hvilket tillfälle 11 officerare af högre

grader erhöilo officerskorset, 53 militärer af alla grader riddarkorset och 108 medaljer.

Moniteuren säger, att man i Toulon länge skall bevara minnet af det prinsen beredda mottagande. De från alla håll tillströmmande invånare i departemanget hafva yttrat en entusiasm, "som gränsar till vansinne". Öfverallt och i hvarje ögonblick återskallar luften af ropet: Lefve kejsaren! Lefve Frankrikes räddare! Den 28 gaf staden prinsen en förtrollande bal, som i glans och prakt fördunklade alla den nyare tidens mest storartade fester. Den 29 for prinsen på "Napoleon" tillbaka till Marseille och hundratusentals stämmor ropade med tacksamma hjertan afskedshelningen: Lefve kejsaren!



## Indianerlif.

(Forts. o. sl. fr. N:o 44.)

Strider mot djur. — Jagt. — Minspråk. — Pororoca. — Fiskfångst. — Maguey-vexten.

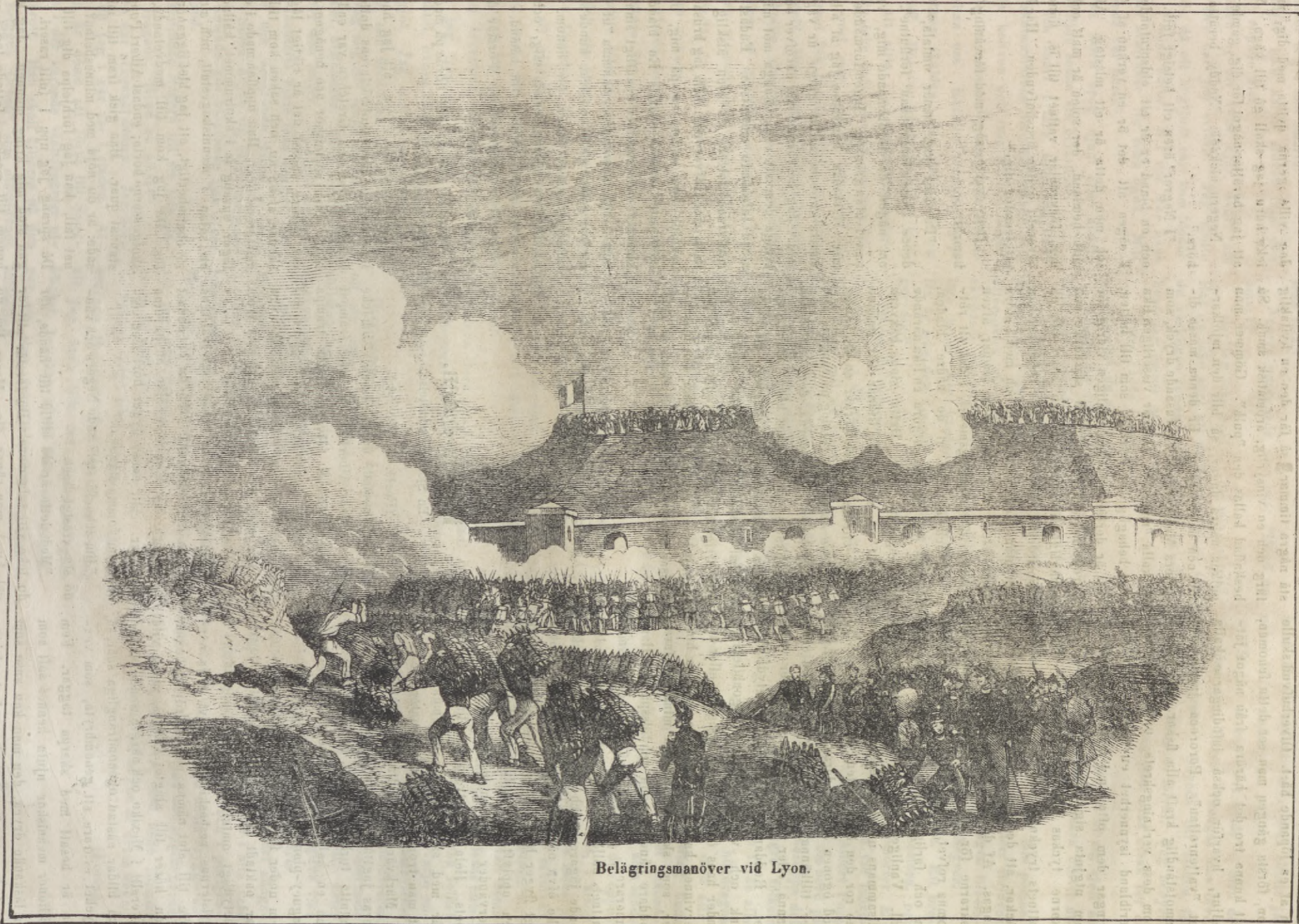
Tidals intränga stora skaror af dessa fiskar i floderna och anträffas sedermera äfven i mindre vattendrag. Bland andra orsaker, som tvinga dem in i floderna, såsom roffiskar, häftiga stormar etc, vilja vi särskildt omnämna en, som uteslutande tillhör flere amerikanska strömmar. Det är "pororoca", ett underbart naturfenomen, som uppenbarar sig vid utloppen af flere stora floder, men isynnerhet vid Amazonflodens, Maranons och Dordognes mynningar. I stället för att stiga regelbundet, reser sig havets flod, som i början blifvit tillbakaträngd af strömmens strida vattenmassa, på en gång till sin största höjd, öfvervinner strömmen, nedtrycker honom i djupet, och vältrar sig sedan framåt, som en mur, med ett brusande dån, som höres vidt och bredt. Ofta intager denna allt förbärjande flodväg hela strömmens bredd, ofta också jcke. Der den stöter på grunda ställen, lyfter den sig till en ansenlig höjd; på betydliga djup deremot sänker den sig och försvinner nästan helt och hållet, för att åter dyka upp på ett grundare ställe. Dylika djupare ställen kalla skepparne hviloställen, emedan äfven mindre fartyg här ligga säkra för pororocas raseri. Bakom sig lemnar floden vattnet i samma tillstånd





Afsløjandet af kejsar Napoleons bildstod i Lyon.





Belägringsmanöver vid Lyon.



af fullkomligt lugn, som förefanns innan det plötsliga utbrottet af naturfenomenet. Vattnet rullar upp för strömmen med hastigheten af en löpande häst. Öfverhufvud skulle man, första gången man ser detta fenomen, lätt kunna tro det häröra från något jättedjur, hvar för också infödingarne kalla det "vattenrottan". Pororoca jagar med oemotståndlig kraft alla fiskar, som komma inom dess verkningskrets, uppåt strömmen, deribland isynnerhet en mängd laxar, och tvingar dem ofta in i mindre vattendrag, som utgjuta sig i den större floden. Fiskarne tyckas blifva döfvade af denna vattnets tryckning och fly ofta in i så små bäckar, att de löpa på grund och lätt kunna fångas. Af denna omständighet betjena sig fiskarne för att bemäktiga sig det välkomna rofvet. Men ofta måste de göra långa och farliga färder för att vinna sitt mål. Vanligen begifva sig endast tvenne tillsammans ut på gemensam fiskfångst. Den ene rör den lätta båten, medan den andre med ögonen kommenderar dess riktning, och ger tillkänna, när han vill att den skall stanna, eller i pilsnabb fart ila öfver vattnet. Roddaren förstår den obetydligaste vink och verkställer den ögonblickligt. Under hans öfvade hand kringgår eller öfvervinner kanoten utan buller sådana hinder, som skulle kosta en mindre erfaren roddare oändlig möda och tidsspillan. Harpuneraren, som står något nedböjd mot vattnet, håller sig lika orörlig som den lurande jägaren, och båtens rörelser tyckas icke öfva något inflytande på honom. Plötsligt flyger harpunen, som en blixtråle, ur den upplyftade handen ner i vägen, och återvänder med en sprattlande fisk på sin spets. Hela den tysta handlingen försiggår med så säkra och bestämda rörelser, att man tror sig skåda automater.

Märkvärdig är Indianernas måttlighet vid deras jagttåg. Några remsor af det ofvan omtalade torkade köttet, en hand full majs och en kelebass med mezcal (saften af maguey-plantan) är tillräcklig proviant för dem under flere dagar. — Maguey-plantan har, oaktadt sin stora rytta, hittills blifvit obetydligt omtalt och ringa uppskattad i turisternas resbeskrifningar; vi vilja därför till slut nämna några ord om henne. Hon hör till släktet Cactus, vexer vild öfverallt i Mexiko och närgränsande länder och bildar nästan ogenomträngliga snår, så mycket svårare att genombryta, som vexten är besatt med skarpa taggar. Fem millioner människor njuta hennets saft som en läskande dryck, den man kan anse som en af de angenämaste och sundaste på jorden. För att vinna densamma behöfs en-

dast en helt enkel operation. Till smaken liknar den sockerrörets saft, men är behagligare och mindre söt. Låter man den stå några timmar, så får den en hvitaktig färg och en vinsyrlig, aromatisk smak. Så beskaffad kallas den "pulk". Gömmer man pulken några dagar, så blir den mjölkartad och mera syrlig. Ur denna massa distillera Mexikanerna en rasande dryck, som de kalla "mezcal". Den är visserligen lika litet behaglig till smaken, som till lukten, och är därför i början vanligen vidrig för Européer; men den är så stärkande och behagligt lifvande, att den snart blir en favoritdryck äfven för dem. Dessutom kan den utan skada njutas till och med i stora kvantiteter. Maguey-plantan lemnar äfven ett förträffligt näringsmedel, i det att rötterna och en del af de nedre bladen, rostade och bakade, utgöra en lika närande som angenäm föda. Detta slags bakverk är rikt på sockersaft, liknar till smaken syltad citronskal och verkar en stickande, men icke oangenäm retning på tungan. Det införes äfven till städerna, der det står som en delikatess på de rikas bord. Indianerna bereda detta födoämne i ungnar, med tillsats af hästkött och starka kryddor. — För öfrigt anmärka vi, att *agave potatorum* ingalunda är samma vext, som den man förrevisar i våra drifhus under namn af aloë.



### Bambu-båten.

En Sjömans berättelse.

(Forts. fr. No 44.)

Negern lyssnade uppmärksamt: "Jim icke förstå. Hafva Albert Popp icke trampat på Lorenz Born? Hvarför icke trampa igen? Hvad säga hvita missionärer till arma svarta Negrer? From man säga: öga för öga, tand för tand! Jim säga som from man: Trampning för trampning!"

"Din vise prest har också sagt: välsigna dem som dig förbanna! men du har endast öppet öra för det, som slår an på dina passioner. Allt annat flyger bort med vinden som tomma äggskal."

"Jim icke förstå!" sade Negern och vände sig vresigt bort.

"Med detta är du alltid till hands, när du icke vill tala mera. Du förstår allt för väl hvad man säger dig. Massa Jim, du har gjort mig godt, men icke af kärlek

till mig, utan af hämdkänsla mot den der olycklige. Men jag bryr mig icke om motiverna, utan håller mig till handlingen. Jag ville gerna qvitta med dig, men vet icke huru jag skall gå till väga. Vill du att jag berättar något för dig, gamle man?"

Negern nickade: "Noddy berätta. Mig höra."

"I Negrer ären ett hetsigt folk. Hvar och en bland er är ett eldsprutande berg. I sägen att det är en verkan af Afrikas sol, men detta är ett misstag. Äfven i mitt hemland, der solen är matt och kolden, förvandlar vattnet till is, finner man öfverallt dylika brushufvuden. Här har du ett framför dig."

Den svarte såg med förvåning på sin kamrat.

"De tider jag ämnar omtala," fortfor denne, "äro längesedan förlutne". Men om någon då förolämpade mig, var mitt raseri utan gränser. Ingen förmådde kufva mig. I skolan fruktades jag af alla mina kamrater, som alltid gingo ur vägen för mig. Jag besvärade mig häröfver och ville tvinga dem att vara vänliga mot mig, men alltid inträffade motsatsen. Endast skolmästarens dotter, en liten älsklig flicka, hade makt öfver mig. Då jag brusade upp, behöfde hon endast se på mig, och jag blef mild som ett lam. En bland mina kamrater var särdeles fiendtligt sinnad mot mig. Jag hade råkat skämma ut honom ett par gånger, då han icke kunde sin lexa och jag måste svara för honom. Detta kunde han alldrig förlåta mig, och sökte alltjemt efter tillfälle till hämd. Denna pojke hette Albert Popp. Förstår du mig, Massa Jim?"

Negern nickade och hörde på med spänd uppmärksamhet.

Han utspredde i byn, att jag hade dåliga afsigter med skolmästarens dotter; ett löjligt förtal, då Gretchen var endast ett barn. Men människor äro benägne att tro det löjligen, endast det är riktigt lågt. Så skedde äfven nu, och saken kom till skolmästarens öra. Han upplammade i eld och lågor, sprang in i skolrummet, kallade mig en satan i människogestalt, och slog mig så obarmhertigt, att jag blef liggande sanslös. Då jag kom till medvetande, voro skolgossarne borta; endast Albert Popp hade stannat kvar. Han gick fram till mig och sade: är du nöjd med minnesbetan? I annat fall, kan jag förhjelpa dig till en ny. Då sprang jag upp i fullt raseri. Fraggan stod mig kring munnen. Jag kastade honom till marken, fattade tag i en knif, som olyckligtvis låg på ett närliggande bord,



och stötte blindt till den skurken, som så grymt hänat mig i min smärta."

"Hvarför icke hafva stuckit ihjel den hunden?" ropade Jim.

"Vreden är ett vildt djur, svårt att tämja. Det har jag erlarit. Jag stötte blindt till, då ett högljudt skri kom blodet att isas i mina ådror. Det var icke hans röst. Det svartnade för mina ögon. Mitt medvetande var borta".

Lorenz Born drog djupt efter andan, och fullföljde sedan sin berättelse:

Jag fick snart erfaras, hvad jag hade gjort. Skolmästarens Gretchen hade sett mig falla knifven och rusa på min fiende. Hon ville förekomma olyckan, och kastade sig emellan oss. Knifven trängde djupt in i hennes skuldra. Jag talar icke om mitt straff. Det var hårdt; men jag hade förtjent att sitta i en mörk fängelsekula, och skulle icke hafva knotat, om man, liksom din prest, sagt: öga för öga, tand för tand! Barnet fick behålla lifvet; men hvad hjälpte det? Den arma Gretchen hemföll åt en obotlig sjukdom, en följd af såret. Fadren dog af grämlise öfver att hans enda barn visnade bort mot en för tidig graf. Förstår du mig Massa Jim?"

Negern nickade.

"Jag gjorde, hvad jag kunde. Dag och natt arbetade jag och slet ondt, att icke barnet måtte lida någon brist. Men jag behöfde det icke länge. Efter tre år dog den bleka Gretchen. På hennes graf läfvade jag, att aldrig mer utbryta i vrede, — aldrig mer. Det har varit mig svårt, Jim, men jag har hållt min ed. Allt det onda, som öfvermod och elakhet tillfogat mig, har jag fördragit för det oskyldiga barnets skull, hvars blod jag i mitt blinda raseri utgjöt. Jag har slutat, Massa Jim. Behåll af min berättelse det du kan förstå, och säg mig din tanke derom."

Samtalet afstannade. Den ena timmen förlöt efter den andra. Slutligen började en svag landbris blåsa från bergen, och uppväckte den slumrande viken ur dess drömmar. Solen höjde sig öfver horisonten och kastade sitt bländande ljus öfver sjö och land.

Då framträdde Negern till sin följeslagare och frågade: "Hvad nu ämna?"

"Rätten har afkunnat domen. Jag hörde den, då jag i går var i staden. Albert Popp är dömd att föras till Saint-Croix och i der varande statsfängelse utsona sitt brott. Han skall döföras på den kungliga briggen "Örnen", som oförtöfvadt väntas till St. Thomas. Men förbittringen hos mängden är så stor, att jag fruktar det de med våld rycka honom ur fängelset

och sönderslita honom. Detta ämnar jag icke tåla."

Negern upprepade sina ord: "Hvad nu ämna?"

"Har jag icke berättat dig min historia? Har du icke sagt att du förstätt mig? Om du verkligen förstätt mig, så vet du också, hvad jag ämnar göra."

"Ämna rädda kapten?"

"Ja, och du skall bistå mig."

Negern for tillbaka. Lorenz Born gick fram och lade sin hand på hans skuldra:

"Vi hafva mången dag slutit omkring på denna vik i hvarandras sällskap. Då jag eftersöktes af soldaterna, var det du som skyddade mig och med mig delade ditt farliga bröd. Jag känner dig tvärtigenom. Du är icke den djefvul, för hvilken du utger dig."

"Huru du veta det?"

"Du har i dit raseri svurit att hämnas. Men detta vill du blott göra för att icke bryta din ed. Finns en gnista förstånd häri? — Besinna dig!"

"Icke vilja!" sade Negern dystert. "Tänk på det oskyldiga barnet, som stod emellan min fiende och min knif. Du kan icke veta, hvart djefvulen leder din hand. Besinna dig!"

"Icke vilja!" ropade Jim med ännu högre röst.

"Då farväl med dig!" Lyd den djefvul, som tagit sin boniug i din själ. Jag följer den röst, som klingar klart i mitt öra. Lef väl, Massa Jim! Jag går att undanrycka dig ditt offer. Försvara dig så godt du kan!"

Lorenz Born vände sina steg mot staden. Negern sprang i sin båt och rodde hastigt bort.

Herr Samuel Hejdeck hade begifvit sig till sin villa. Han gick upp och ner, i sällskap med en mulatt, i en tät allé af ståtliga pisang- och bananträd.

"Skulle ni vilja göra det?" frågade Mulatten.

"Jag vill!" sade köpmannen. "Tro dock icke därför att jag anser mig handla rätt. Men jag vet icke huru det kommer sig, att jag icke förmår afstå er begäran. — Hvem är ni?"

"Fråga mig icke derom nu, Herre!" svarade Mulatten. Låt det vara er nog att jag, ända tills det afgörande ögonblicket, bevakas af ert folk, och icke tager ett steg, icke talar ett ord utan er tillåtelse."

"Och ni vill verkligen bevisa en mans oskuld, den alla förklara för skyldig?"

"Det vill jag!"

"Det kan icke vara orätt att låna sin hand åt ett sådant verk. Och skulle jag också blifva bedragen . . ."

"Så har ni mig i ert våld. — Men det är redan sent, Herre. Vredgas icke öfver min enträgenhet. Skynda till staden, för att att göra hvad ni läfvat. Jag bedyrar er, Herre, att jag icke utan orsak ber er skynda."

"Jag går. Det förstås af sig sjelf att ni icke lemna mig innan saken blifvit afgjord."

"Ni har att förfoga öfver min person."

Kort derefter befann sig Herr Hejdeck, i sällskap med Mulatten, på vägen till staden, beledsagad af en mängd Negrer.

Här herrskade liflig rörelse. Ett bremarfartyg låg segelklart i hamnen, och skulle dagen derpå afgå till hemorter. Ett rykte hade spridit sig, att man vid inbrytande natt skulle låta kapten Albert Popp smyga sig ur fängelset och gå om bord på detta fartyg, för att sålunda undslippa det honom ädömda straff. Det lägre folkets förbittring mot denne man, som förde alla bak ljuset, och till följe af sitt högdragna och befallande sätt, stötte sig med alla, — denna så naturliga förbittring hade snarare till-, än aftagit. Folket samlade sig i stora skaror på alla gator som ledde till hamnen, men förnämligast på den öppna platsen framför guvernörens hus, i afsigt att hindra den förhatade mannens inskeppning. Sång och skratt skallade öfverallt, och deremellan eder och förbannelser. Man hotade med mord och brand, i fall denne förbrytare finge undslippa rättvisans hämnande hand. Guvernören lät varna folket. Förgäfves. Tumultet steg med hvarje minut. Då hördes smattrande trumhvirflar från fort Christians murar. Soldaterna ryckte fram i slutna leder och stormade in på massorna med fälld bajonett. Efter en långvarig strid måste pöbeln gifva vika för öfvermakten. Gatorna voro fria.

Men folket hade endast skenbart aflägsnat sig. Det satt och spejade i alla vrår och viuklar, under trappor och i portgångar. Karlar sågos krypa under bryggorna lyssnande till hvarje ljud och uppfångande hvarje vink. Ve den, som hade försökt att komma undan på någon af dessa vägar.

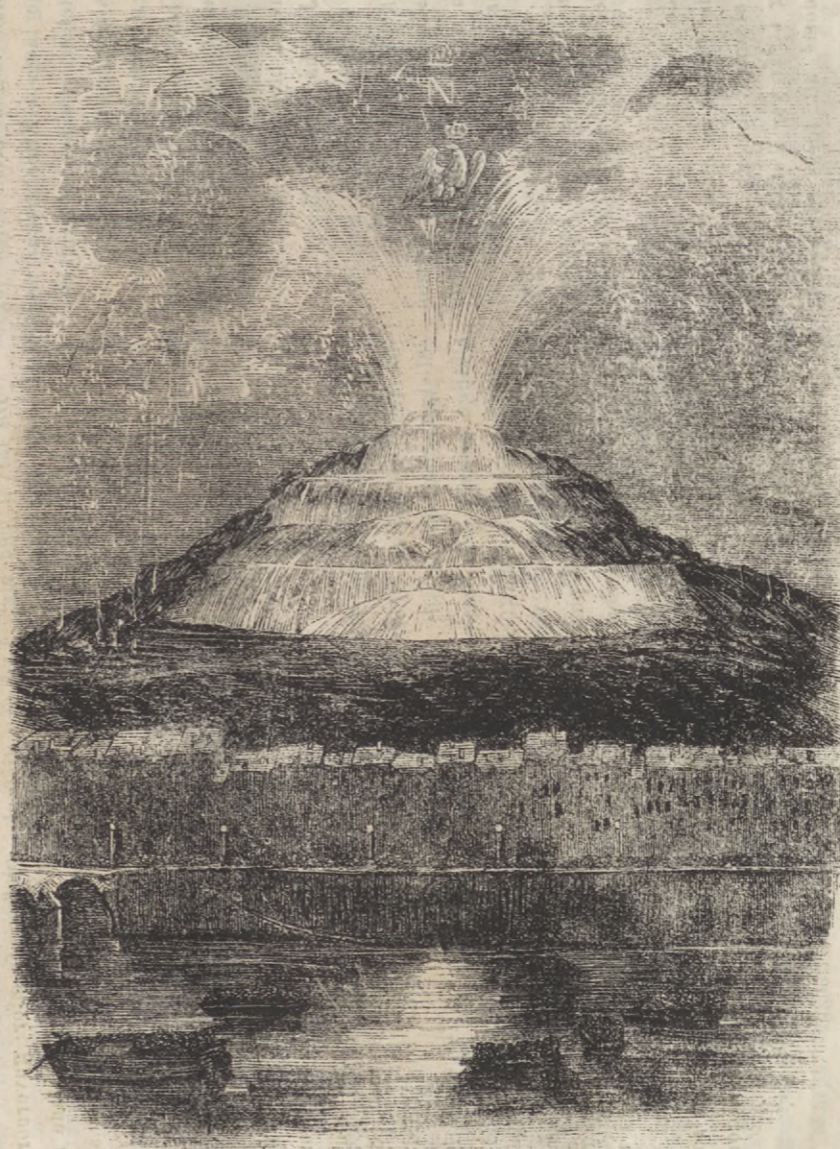
(Forts.)







Prins-Presidentens emottagande i Grenoble.



Fyrverkeri i Grenoble.